

[Mariann Fischer Boel]

og arbejdstidsregler er fremmede for denne tilpasning.

Vi mener ligeledes, at det vil være nødvendigt med en tilbunds gående analyse af bevillingernes anvendelse på de forskellige områder, så vi måske kunne få noget mere teater for pengene. Det er så trist hvert år at høre, når bevillingerne på finansloven er vedtaget, at f.eks. nu i år bliver vi nødt til at lukke Gråbrødrescenen, og så er der ellers ikke råd til så mange forestillinger. Vi har aldrig hørt, at problemerne kunne løses ved en stramning af effektiviteten, produktiviteten og kvaliteten, så vi igen kunne få belægningsprocenterne i vejret. For det er jo trods alt sådan, at teatret ikke er noget i sig selv; teatret er kun til for publikums skyld. Hvis Folketinget er tilfreds, men publikum er utilfreds, så nytter det hele jo slet ikke noget.

Et andet redskab til hjælp ved løsningen af problemerne mener vi vil være dannelsen af et aktieselskab med staten som eneaktionær; det er den svenske model. Det skulle sikre teatret økonomisk selvstændighed og kunstnerisk frihed, og samtidig bliver teatret så underlagt aktieselskabsloven, som sikrer offentlig adgang til regnskaberne.

En logisk følge af aktieselskabskonstruktionen er selvfølgelig en bestyrelse, som skal bestå af personer, der kommer med baggrund dels fra erhvervslivet, dels fra teatret og den kulturelle verden, men det er selvfølgelig vigtigt og meget afgørende, at de personer, man finder ud af skal sidde i sådan en bestyrelse, har en meget stor hengivenhed over for teatret. Bestyrelsen skal jo ikke være nogen vagthund, men en positiv medspiller til ledelsen, og bestyrelsen skal naturligvis formulere forventninger og krav til teatret uden at berøve teatret dets kunstneriske frihed.

Den 1. januar i år afsluttede tilsynsrådet sit virke. Tilsynsrådets opgave var at give Folketinget mulighed for at følge teatrets drift. Det er nu Kulturudvalgets opgave at holde sig ajour bl.a. ved at stille spørgsmål og få informationer om den aktuelle situation; men den løsningsmodel finder vi helt ude af trit med tiden.

Vi mener også, at det er vigtigt at fastholde, at Det Kongelige Teater er hele landets teater og ikke kun for københavnere. Derfor er teatret nødt til at forstå, at det er vigtigt at komme ud i landet, og vi mener også, at tv kunne formidle mange flere gode oplevelser fra de skrå brædder på nationalscenen.

På lidt længere sigt er der også brug for at vurdere, om treenigheden på Kongens Nytorv fortsat er den rigtige løsning. Vi er i Venstre ikke negative over for tanken om at udskille skuespillet. Der kunne måske findes egnede lokaler ude i byen, da vi ikke nødvendigvis sætter lighedstegn mellem en udskillelse og bygningen af et nyt skuespilhus.

I det kulturpolitiske handlingsprogram er der ikke taget højde for bygning af et nyt hus, men derimod er der afsat 46 mio. kr. til renovering af Nye Scene. Denne løsningsmodel kan vi ikke umiddelbart gå ind for, men vi vil gerne medvirke positivt til vurdering af andre muligheder for placering, altså f.eks. i eksisterende teaterbygninger, så skuespillet igen får rimelige arbejdsvilkår, så de kan spille både Holberg og Shakespeare, så selv væggene lytter med.

De strukturmæssige problemer skal løses, og det skal være nu, og så er jeg overbevist om, at regeringen derefter vil prioritere teatret højt. København ligger fantastisk godt som den europæiske port til hele Norden, og med bygningen af en Øresundsbro bliver byens opland pludselig fordoblet, og muligheden for at placere København som et kulturelt centrum ligger lige om hjørnet.

Men Det Kongelige Teaters problemer er jo ikke kun bygningsmæssige problemer; det kan man forvise sig om ved at kigge i bemærkningerne til behandlingen af lov om ombygning af Gamle Scene i 1981. Mange af de problemer, der her nævnes, og som skulle løses i forbindelse med ombygningen, er nøjagtig de samme som de problemer, vi tumler med i dag, og vi må altså konkludere, at det ikke er lykkedes at komme et skridt videre på de 10 år. Nu håber vi bare på, at vi kan tage fat og få løst problemerne. Men vi må have sikkerhed for, at teatret er villigt til også at yde sin del af indsatsen, så vi kan undgå at tage de helt drastiske skridt og midler i brug med afskedigelser eller lukning af teatret i en periode. Det vil vi i Venstre helst undgå.

Med hensyn til de forslag om motiveret dagsorden, der er fremsat, kan vi støtte det forslag, som hr. Arne Melchior er kommet med. Vi mener, det vil give ministeren den fornødne tid til at kulegrave problemerne omkring teatret og til at komme med en plan for teatrets fremtid, for sådan en tror vi stadig væk Det Kongelige Teater har.